

แนวรบด้านตะวันตก

Western Battlefront

The European Theatre of Nazi German in WW2

สงคราม

ของฮิตเลอร์



ของนาซีเยอรมัน

GYPZY

พลตรี ศนโรจน์ ธรรมยศ

ตัวอย่าง

นักสัตวกรบนหน้ากระดาษ
ผู้แสวงหาความรู้และภูมิปัญญาบรรพบุรุษ

GYPZY

GYPSY

แนวรบด้านตะวันตก สมรภูมิตะวันตกของยุโรปของนาซีเยอรมัน

Western Battlefront The European Theatre of Nazi German in WW2

พลตรี ศนิโรจน์ ธรรมยศ: เขียน

ราคา 325 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ศนิโรจน์ ธรรมยศ, พลตรี.

แนวรบด้านตะวันตก สมรภูมิตะวันตกของยุโรปของนาซีเยอรมัน = Western battlefront the European theatre of Nazi German in WW2.-- กรุงเทพฯ : ยิปซี กรุ๊ป, 2565.
388 หน้า.

1. สงคราม. 2. นาซี. I. ชื่อเรื่อง.

355.02

ISBN 978-616-301-758-1

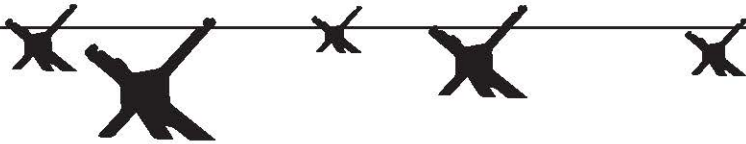
© ข้อความและรูปภาพในหนังสือเล่มนี้ สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
การคัดลอกส่วนใดๆ ในหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่ไม่ว่าในรูปแบบใดต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน
ยกเว้นเพื่อการอ้างอิง การวิจารณ์ และประชาสัมพันธ์

บรรณาธิการอำนวยการ	: ศศิวดี เกนัย
บรรณาธิการบริหาร	: สุรัชย์ พิงษ์ภูมิ
บรรณาธิการเล่ม	: ประสงค์พล เพ็ญบางยาง
กองบรรณาธิการ	: ศนิตา สุดราม พรธนิภา ครุโสภา วันวิสา เขตตรง
เลขากองบรรณาธิการ	: กันยารัตน์ ทานะวงษ์
พิสูจน์อักษร	: SpringMusical
รูปเล่ม	: Evolution Art
ออกแบบปก	: Rabblithood Studio
ผู้อำนวยการฝ่ายการตลาด	: นุชนันท์ ทักษิณฉบับันฑิต
ผู้จัดการฝ่ายการตลาด	: ชิตพล จันสด
ผู้จัดการทั่วไป	: เวชพงษ์ รัตนมาลี
พิมพ์ที่	: บริษัท วิชั่น พีเพรส จำกัด โทร. 0 2147 3175-6
จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย	: บริษัท ยิปซี กรุ๊ป จำกัด เลขที่ 37/145 รามคำแหง 98 แขวง/เขตสะพานสูง กรุงเทพฯ 10240 โทร. 0 2728 0939 โทรสาร 0 2728 0939 ต่อ 108 www.gypsygroup.net www.facebook.com/gypsygroup.co.ltd LINE ID : @gypzy

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมากเพื่อสนับสนุนทางการศึกษา สำนักพิมพ์ลดราคาพิเศษ ติดต่อ โทร. 0 2728 0939

แนวรบด้านตะวันตก

สมรภูมิกองยุโรปของนาซีเยอรมัน



พลตรี ศนิโรจน์ ธรรมยศ

คำนำสำนักพิมพ์

สงครามโลกครั้งที่ 2 สร้างรอยบาดแผลและความทรงจำยากลืมเลือนให้กับทุกฝ่าย ไม่ว่าจะผู้แพ้หรือผู้ชนะต่างก็บอบช้ำไปตามๆ กัน ทั้งที่ต้นเหตุของสงครามครั้งนี้เริ่มต้นจากจุดเล็กๆ หรืออาจกล่าวได้ว่าเกิดจากคนเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่ไฟสงครามกลับลุกลามเผาผลาญข้ามทวีปจนกลายเป็นสงครามแห่งมวลมนุษยชาติไปในที่สุด

การเรียนรู้เรื่องราวของสงครามช่วยให้เราเห็นโลกกว้างขึ้น ทั้งด้านภูมิศาสตร์ โครงสร้างทางสังคม การเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ เทคโนโลยีและนวัตกรรม อีกทั้งยังได้มองลึกลงไปในจิตใจผู้คน ได้ศึกษาแนวคิด กลยุทธ์ หรือแม้แต่ความผิดพลาดของเหล่าจอมทัพ ซึ่งต่างก็เป็นผู้ทรงอำนาจและปราดเปรื่องระดับโลก บทเรียนจากรื่องราวในอดีตเหล่านี้ย่อมทรงคุณค่าต่อผู้ศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

แน่นอนว่าการศึกษาประวัติศาสตร์สงครามให้รู้ลึก รู้จริงนั้นยุ่งยาก แต่ทุกอย่างย่อมง่ายตาย หากได้ผู้ถ่ายทอดเรื่องราวที่เข้าใจถึงแก่นแท้ของเหตุการณ์ มีความรู้ทางการทหาร เลือกพ้นประเด็นที่ควรใส่ใจมาเรียงร้อยให้เข้าใจง่าย และถ้าผู้รู้นั้นเล่าเรื่องได้สนุกด้วยแล้ว ก็ยิ่งชวนให้ติดตามอย่างเพลิดเพลิน ซึ่งพลตรี ศนิโรจน์ ธรรมยศ เป็นบุคคลที่คุณสมบัติดังกล่าวครบถ้วน จึงมั่นใจได้ว่าหนังสือ แนวรบด้านตะวันตก: สมรภูมิตุโรปของนาซีเยอรมัน เล่มนี้จะเป็นคู่มือความรู้ที่พานักอ่านร่วมย้อนเวลาสู่สมรภูมิยุโรปในสงครามโลกครั้งที่ 2 ไปด้วยกัน!

ด้วยมิตรภาพ
สำนักพิมพ์อีปซี

คำนำผู้เขียน

สมรภูมิในแนวรบด้านตะวันตก หรือการรบในดินแดนของยุโรปที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของประเทศเยอรมนีในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น นับเป็นการรบที่ยืดเยื้อยาวนานกว่า 5 ปี เป็นสมรภูมิที่ดุเดือดและนองเลือดที่สุดแห่งหนึ่ง นับตั้งแต่ช่วงต้นของสงครามที่เยอรมันสามารถยึดครองมหานครปารีสอันงดงามของฝรั่งเศสได้ ก่อนที่จะส่งฝูงบินนับพันลำเข้าถล่มกรุงลอนดอนและนครต่างๆ บนเกาะอังกฤษนานนับเดือน การรบดำเนินไปจนถึงจุดวกกลับครั้งสำคัญของสงคราม นั่นคือการยกพลขึ้นบกในวันดีเดย์ที่หาดนอร์ม็องดีของฝรั่งเศส อันนำไปสู่ความพ่ายแพ้ของอาณาจักรไรช์ที่ 3 ของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ในที่สุด

หนังสือ “แนวรบด้านตะวันตก: สมรภูมিরองยุโรปของนาซีเยอรมัน” เล่มนี้ ผู้เขียนได้นำเสนอสมรภูมิแต่ละสมรภูมิในแนวรบด้านตะวันตกอย่างละเอียด ทั้งจากมุมมองของฝ่ายสัมพันธมิตรและฝ่ายนาซีเยอรมัน เพื่อให้ผู้อ่านสามารถมองเห็นภาพรวมของการรบจากความรู้ของกำลังพลทั้ง 2 ฝ่าย อันจะทำให้เข้าใจถึงความสำเร็จและความล้มเหลวในแต่ละสมรภูมิได้เป็นอย่างดี

ผู้เขียนต้องขอขอบคุณสำนักพิมพ์อียิปซี ที่ได้กรุณาจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ออกสู่สายตาผู้สนใจประวัติศาสตร์สงคราม หากมีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง ผู้เขียนขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว และที่สำคัญที่สุดคือ ต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ติดตามและเป็นกำลังใจให้ผู้เขียนด้วยดีเสมอมา

ขอขอบคุณครับ

พลตรี ศนิโรจน์ ธรรมยศ

สารบัญ

- บทที่ 1 ปฐมบท
- บทที่ 2 แสนยานุภาพของรถถังแห่งแนวรบด้านตะวันตก
- บทที่ 3 แผนการอัศจรรย์ะ พิชิตฝรั่งเศสและกลุ่มประเทศต่ำ
- บทที่ 4 สมรภูมิลือตในฝรั่งเศส
- บทที่ 5 แนวรบด้านตะวันตกเหนือน่านฟ้าอังกฤษ
- บทที่ 6 แนวรบด้านตะวันตกแห่งห้วงมหาสมุทรแอตแลนติก
- บทที่ 7 แนวรบด้านตะวันออกและแอฟริกาเหนือ
- บทที่ 8 จุดพลิกกลับของสมรภูมิด้านตะวันตก : หาดนอร์มั้งดี
- บทที่ 9 วันดีเดย์
- บทที่ 10 จากหาดนอร์มั้งดีสู่การรบบนแผ่นดินใหญ่
- บทที่ 11 ยุทธการมาร์เก็ต การ์เดิน
- บทที่ 12 สมรภูมิป่าอาร์เดนน์และการรบที่เมืองบาสโตญ์
- บทที่ 13 การรุกเข้าสู่ดินแดนเยอรมนีด้านตะวันตก
- บทที่ 14 การรุกฆาตครั้งสุดท้าย
- บทที่ 15 กรุงเบอร์ลินล่มสลาย

တီထွင်မှု



บทที่ 1

ตัวอย่าง โปรแกรม





อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ผู้นำนาซีเยอรมันที่ยึดมั่นในแนวคิดชาตินิยมฟาสซิสต์เป็นอย่างมาก



เป็นที่ทราบกันดีว่าสงครามโลกครั้งที่ 1 หรือ “มหาสงคราม” (The Great War) ได้จบสิ้นลงพร้อมกับความกังขาของจักรวรรดิเยอรมัน และฝ่ายมหาอำนาจกลาง (Central Powers) ที่ตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้และยังคงปฏิเสธอยู่ตลอดเวลาว่ากลุ่มประเทศของตนเองมิได้เป็นผู้พ่ายแพ้สงครามแต่อย่างใด แนวความคิดแห่งความเป็นปฏิปักษ์ดังกล่าวส่งผลให้การยุติลงของสงครามโลกครั้งที่ 1 นอกจากจะไม่อาจปลดชนวนแห่งความขัดแย้งลงได้เท่านั้น หากแต่ยังเป็นการสะสมแรงปะทุของสงครามครั้งใหม่ที่มีอานุภาพการทำลายล้างมหาศาล ซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้

ขณะเดียวกันฝ่ายสัมพันธมิตร ซึ่งประกอบด้วย ฝรั่งเศส อังกฤษ จักรวรรดิรัสเซีย อิตาลีและสหรัฐอเมริกา ในฐานะผู้ชนะสงครามก็ได้ร่วมกันร่างสนธิสัญญาแวร์ซายส์ (The Treaty of Versailles) เพื่อเป็นข้อบังคับในการจำกัดสิทธิและแสนยานุภาพของเยอรมนี มิให้มีโอกาสหวนกลับมาเป็นภัยคุกคามต่อสันติภาพของมวลมนุษยชาติอีกครั้ง ด้วยความเชื่อมั่นว่าสนธิสัญญาดังกล่าวจะทำให้โลกพบกับสันติภาพที่ถาวรและยั่งยืน ดังนั้นเมื่อสนธิสัญญาแวร์ซายส์ถูกลงนามในวันที่ 28 มิถุนายน ค.ศ. 1919 ก็ส่งผลให้แสนยานุภาพทางทหารของกองทัพเยอรมันถูกจำกัดลงอย่างมาก ดินแดนต่างๆ ถูกฝ่ายสัมพันธมิตรเข้ายึดครองเพื่อชดใช้เป็นค่าปฏิกรรมสงคราม ซึ่งสร้างความกดดันทางจิตใจให้กับชาวเยอรมันเป็นอย่างมาก

นอกจากนี้แม้สงครามและความโหดร้ายทารุณจะสิ้นสุดลงแล้วก็ตาม แต่ฝันร้ายของมวลมนุษยชาติก็หาได้ยุติลงตามสงครามไม่ เพราะในช่วงปี ค.ศ. 1920 ถึง 1930 โลกต้องประสบกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรง ผู้คนจำนวนมากตกงานและสูญเสียรายได้ที่จะเลี้ยงตนเองตลอดจนจุนเจือครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศเยอรมนีที่ต้องพ่าย

แพ้สงคราม สูญเสียเกียรติยศและศักดิ์ศรีของความเป็นชาติมหาอำนาจในอดีต ดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ เปรียบเสมือนอยู่ข้าวอยู่น้ำหล่อเลี้ยงเศรษฐกิจของประเทศก็ถูกยึดครอง เมื่อต้องเผชิญกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำซ้ำเติมเข้าไปอีก ก็ยิ่งทำให้ประชาชนตกอยู่ในสภาวะยากลำบากมากขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ รัฐบาลไวมา (Weimar) ของเยอรมนีในขณะนั้นได้พยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยการพิมพ์ธนบัตรออกมาเป็นจำนวนมาก จนเกิดภาวะเงินเฟ้อในปี ค.ศ. 1922 - 1923 ทำให้ค่าเงินของเยอรมนีแทบจะไร้ค่าลงอย่างสิ้นเชิง

ความผิดพลาดของรัฐบาลเยอรมันในครั้งนี้ ก่อให้เกิด “โอกาสทอง” สำหรับ ออดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler) อดีตทหารผ่านศึกแห่งกองทัพบกเยอรมัน ที่อาศัยช่วงภาวะเศรษฐกิจตกต่ำและบ้านเมืองระส่ำระสายเป็นเครื่องมือในการนำเสนอทางเลือกสำหรับชาวเยอรมันเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจและความมั่งคั่งบนพื้นฐานของลัทธิชาตินิยม “ฟาสซิสต์” จนกลายเป็นจุดสนใจของผู้คนอย่างกว้างขวาง

เป็นที่น่าอัศจรรย์อย่างมากที่นโยบาย “ชาตินิยม” แบบขวาตกขอบของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ผสมผสานกับการหุ้มเห้ความรู้ ความสามารถของตัวเองพร้อมกับพลพรรคนาซี ที่อาศัยชั้นเชิงอันเหนือชั้นทั้งในด้านบวกและด้านลบ ด้านสว่างและด้านมืด ทำการฟื้นฟูประเทศเยอรมนีจากสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ตลอดจนนำกฎหมายและระเบียบต่างๆ กลับคืนสู่สังคมได้เป็นผลสำเร็จ จนส่งผลให้เยอรมนีมีความสงบและสามารถพัฒนาประเทศแบบก้าวกระโดด ผลแห่งความสำเร็จนี้ทำให้ออดอล์ฟ ฮิตเลอร์และพรรคนาซีของเขาได้รับคะแนนนิยมอย่างท่วมท้น จนเลยเถิดไปถึงขั้นแปรเปลี่ยน “ความรักชาติ” ให้เป็น “ความคลั่งชาติ” โดยมีชาวฮิตเลอร์เป็นเหยื่อของความคลั่งชาติในที่สุด

นอกจากการฟื้นฟูเศรษฐกิจแบบพลิกฝ่ามือแล้ว ออดอล์ฟ ฮิตเลอร์

ยังเป็นตัวอย่างของบุคคลที่ใช้แนวคิดชาตินิยมฟาสซิสต์หรือ “สังคมนิยมฝ่ายขวา” ตอบโต้แนวคิดการปฏิวัติทางชนชั้นของพวกคอมมิวนิสต์หรือ “สังคมนิยมฝ่ายซ้าย” ที่กำลังแผ่ขยายอิทธิพลเข้าสู่เยอรมนีและประเทศต่างๆ ในทวีปยุโรป โดยอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ได้รับการสนับสนุนจากนายทุนและบรรดาชนชั้นกลางที่ต่างเกรงกลัวการทำลายล้างระบอบทุนนิยมของพวกคอมมิวนิสต์หัวรุนแรง จึงช่วยกันผลักดันให้อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ก้าวขึ้นสู่ความสำเร็จทางการเมือง และแปรสภาพกลายเป็นผู้นำเผด็จการแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด (Totalitarian) ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1933 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการชนะเลิศเลือกตั้งจนสามารถขึ้นดำรงตำแหน่งอัครมหาเสนาบดี (Chancellor) หรือนายกรัฐมนตรี ก่อนที่จะอาศัยกลยุทธ์ทางการเมืองอันลึกลับซึ้ง จนก้าวขึ้นเป็นผู้นำสูงสุดหรือ “ฟือเรอร์” (Führer) ในที่สุด

การขึ้นสู่ตำแหน่งของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในเยอรมนีและทวีปยุโรปโดยรวม สำหรับความเปลี่ยนแปลงในเยอรมนีก็คือ เศรษฐกิจที่กำลังตกต่ำได้รับการฟื้นฟูให้พลิกฟื้นคืนชีพกลับมาเป็นมหาอำนาจอย่างรวดเร็ว นำอัครจารย์ ส่วนความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในทวีปยุโรปก็คือ การหวนกลับมาของเยอรมนีในฐานะชาติมหาอำนาจที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งกำลังจะนำทวีปยุโรปมุ่งหน้าไปสู่ความขัดแย้งและความหายนะอีกครั้งในอนาคตอันใกล้

ครั้นเมื่อสถานการณ์สุกงอมเต็มที่ ในวันที่ 16 มีนาคม ค.ศ. 1935 อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ผู้ซึ่งกุมคะแนนเสียงสนับสนุนจากชาวเยอรมันจำนวนมากจากนโยบาย “ชาตินิยมขวาจัด” ก็ได้ประกาศฉีกสนธิสัญญาแวร์ซายส์พร้อมกับเสริมสร้างแสนยานุภาพของกองทัพเยอรมันขึ้นใหม่ ท่ามกลางความยินดีปรีดาของชาวเยอรมันที่ได้เห็นเกียรติยศศักดิ์ศรี ตลอดจนความเกรียงไกรของชนชาติเยอรมันกลับมาอีกครั้ง ภายหลังจากที่ต้องสูญเสียไปเพราะความพ่ายแพ้ในสงครามโลกครั้งที่ 1

และแล้วอีกเพียงหนึ่งปีต่อมา ความปรารถนาอันแรงกล้าของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ที่จะสร้างชาติเยอรมันให้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรก็ปรากฏขึ้นอย่างชัดเจน เมื่อเขาส่งกำลังทหารเข้ายึดครองแคว้นไรน์ ซึ่งถูกกำหนดให้เป็นเขตปลอดทหารตามสนธิสัญญาแวร์ซายส์ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1936 พร้อมๆ กับส่งกำลังทหารเข้าสนับสนุนกองกำลังชาตินิยมของนายพลฟรานซิสโก ฟรังโก (Francisco Franco) ซึ่งเป็นฝ่ายกบฏในสงครามกลางเมืองของสเปน ในขณะที่ฝ่ายสาธารณรัฐได้รับการสนับสนุนจากสหภาพโซเวียต สงครามกลางเมืองในครั้งนี้ ทำให้อดอล์ฟ ฮิตเลอร์และเบนิโต มุสโสลินี (Benito Mussolini) ผู้นำเผด็จการฟาสซิสต์ (Fascist) ของอิตาลี ซึ่งเคยเป็นประเทศคู่แข่งในสงครามโลกครั้งที่ 1 พัฒนาความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่นจนถึงขั้นมีการลงนามเป็นพันธมิตรระหว่างเยอรมนีและอิตาลี และกลายเป็นกลุ่มประเทศฝ่ายอักษะของสงครามโลกครั้งที่ 2 ในที่สุด

ต่อมาในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1938 อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ก็เดินเกมการเมืองระหว่างประเทศอันชาญฉลาด ด้วยการผนวกออสเตรียเข้าเป็นส่วนหนึ่งของประเทศเยอรมนีโดยไม่มีการเสียเลือดเนื้อ ซึ่งถือเป็นจุดกำเนิดอาณาจักรใหม่ของนาซีเยอรมันนั่นคือ “อาณาจักรไรช์ที่ 3” นั่นเอง

ก้าวต่อไปของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ คือการเข้ายึดครองดินแดนทางตอนเหนือของประเทศเชโกสโลวาเกียในเดือนกันยายน ค.ศ. 1938 ก่อนที่จะรุกคืบเข้ายึดครองเชโกสโลวาเกียทั้งประเทศในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1939 พร้อมๆ กันนั้นเยอรมันก็เข้ายึดครองเมืองท่าเมเมล (Memel) ของลิทัวเนีย ซึ่งประชากรส่วนใหญ่เป็นคนเชื้อสายเยอรมัน จากนั้นก็เข้ายึดฉนวนดานซิก จะเห็นได้ว่าการเข้าครอบครองดินแดนต่างๆ ผ่านเกมการเมืองระหว่างประเทศที่ดำเนินควบคู่ไปกับการใช้แสนยานุภาพทาง

ทหารเป็นเครื่องมือในการต่อรอง ผสมผสานกับนโยบายชาตินิยมสุดขั้ว ส่งผลให้การแผ่ขยายดินแดนของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็ว ความสำเร็จเหล่านี้ยิ่งเพิ่มพูนแรงปรารถนาของเขาในการครอบครองทวีปยุโรปทั้งทวีปให้เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่รู้จักจบสิ้น

แรงปรารถนาของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ที่ไม่มีที่สิ้นสุดนี้เอง ส่งผลให้โลกก้าวเข้าสู่ปลักตมแห่งสงครามอันโหดร้ายทารุณที่สุดอีกครั้งหนึ่ง โดยเมื่อรุ่งอรุณของวันที่ 1 กันยายน ค.ศ. 1939 เครื่องบินของกองทัพอากาศยานเยอรมันหรือ “ลูฟท์วาฟเฟอ” (Luftwaffe) ได้เปิดฉากทิ้งระเบิดถล่มจุดยุทธศาสตร์ในประเทศโปแลนด์ พร้อมกับกำลังรถถัง ยานเกราะ ยานยนต์ และทหารราบจำนวนมหาศาลก็เคลื่อนพลข้ามเขตแดนเข้าสู่ประเทศโปแลนด์อย่างรวดเร็ว ในขณะที่ทหารโปแลนด์พยายามต่อสู้อย่างทรหด แต่ก็ถูกเยอรมันรุกเข้าโจมตีอย่างรวดเร็วและรุนแรง ทำให้ฝ่ายโปแลนด์ถูกโอบล้อมอยู่ตามที่ยมั่นในเมืองต่างๆ เป็นจำนวนมาก



ทหารเยอรมันล้อมจับชาวฮิวในโปแลนด์ เพื่อส่งไปคุมขังในค่ายกักกัน ชาวฮิวเหล่านี้มีโอกาสรอดชีวิตน้อยมาก

วันรุ่งขึ้นอังกฤษและฝรั่งเศสในฐานะประเทศพันธมิตรของโปแลนด์ ได้ยื่นคำขาดต่อรัฐบาลเยอรมันให้ถอนทหารออกจากดินแดนของโปแลนด์โดยทันที แต่อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ตอบปฏิเสธ ทั้งๆ ที่ตัวเขาเองก็มีความกังวลว่าเหตุการณ์ครั้งนี้อาจนำไปสู่สงครามครั้งใหม่

จากการประเมินสถานการณ์ในแง่บวกที่เต็มไปด้วยความมั่นใจจนเกินไปของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ผู้ซึ่งยังคงเชื่อมั่นอย่างลึกๆ ว่าอังกฤษและฝรั่งเศสจะไม่ประกาศสงครามกับเยอรมนี อันเนื่องมาจากความไม่พร้อมในหลายๆ ด้าน ทำให้การคาดการณ์ของเขาผิดพลาดอย่างสิ้นเชิง เพราะในที่สุดทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสต่างก็ประกาศสงครามกับเยอรมนีในวันที่ 3 กันยายน ค.ศ. 1939 ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามโลกครั้งที่ 2

แม้อังกฤษและฝรั่งเศสจะประกาศสงครามกับเยอรมนี แต่ด้วยแสนยานุภาพอันเกรียงไกรของกองทัพเยอรมัน ก็ได้ทำให้การบุกเข้ายึดโปแลนด์สิ้นสุดลงด้วยชัยชนะของเยอรมนีตามความคาดหมาย และในวันที่ 14 กันยายน ทหารโปแลนด์ที่ทำการต่อต้านก็ถูกกวาดล้างจนแทบหมดสิ้น กรุงวอร์ซอ (Warsaw) เมืองหลวงของโปแลนด์ถูกปิดล้อม อดอล์ฟ ฮิตเลอร์สั่งการให้บดขยี้มหานครเก่าแก่แห่งนี้ด้วยการระดมยิงด้วยปืนใหญ่ผสมผสานกับการโจมตีด้วยเครื่องบินทิ้งระเบิดจนได้รับความเสียหายอย่างย่อยยับ จนทำให้ในวันที่ 27 กันยายน โปแลนด์ต้องประกาศยอมจำนนในที่สุด

ภายหลังจากอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ยึดครองโปแลนด์ได้แล้ว เมฆหมอกแห่งสงครามก็ปกคลุมไปทั่วทั้งทวีปยุโรป ผู้คนต่างคาดการณ์ว่าเยอรมนีจะต้องส่งทหารเข้าครอบครองประเทศต่างๆ ต่อไปอย่างแน่นอน เพียงแต่จะเป็นที่ใดและเมื่อใดเท่านั้น ในที่สุดกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียซึ่งประกอบไปด้วยนอร์เวย์ เดนมาร์ก สวีเดนและฟินแลนด์ก็ตกเป็นเป้าหมายต่อไป

การโจมตีกลุ่มประเทศเหล่านี้เปิดฉากขึ้นอีกประมาณ 6 เดือนต่อมา คือในวันที่ 9 เมษายน ค.ศ. 1940 โดยทหารเยอรมันทำการยกพลขึ้นบกที่กรุงโคเปนเฮเกน เมืองหลวงของเดนมาร์ก รวมทั้งยังรุกเข้าสู่สวีเดนที่เมืองทรอนด์ไฮม์และเบอร์เกน การรบเป็นไปอย่างดุเดือด โดยอังกฤษและฝรั่งเศส ซึ่งสนับสนุนสวีเดนและเดนมาร์กได้เสริมกำลังทางเรือเข้ามาต่อสู้กับฝ่ายเยอรมันอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการรบที่เมืองทานาร์วิก และการรบที่กรุงออสโล เมืองหลวงของนอร์เวย์ แต่ในที่สุดกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียก็ไม่อาจต้านทานแสนยานุภาพอันเกรียงไกรของเยอรมันได้ จึงต้องพ่ายแพ้และตกอยู่ในกำมือของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์อย่างสิ้นเชิง ในขณะที่อังกฤษและฝรั่งเศสก็ต้องล่าถอยกลับสู่ยุโรปตะวันตก เพื่อตั้งมั่นเตรียมรับมือการรุกครั้งต่อไปของเยอรมนี

เมื่อพิชิตโปแลนด์และยุโรปทางตอนเหนือได้เรียบร้อยแล้ว อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ก็ไม่มีเรือที่จะวางแผนในการเปิดแนวรบด้านตะวันตกขึ้นเพื่อครอบครองทวีปยุโรปทั้งทวีปตามความปรารถนาของเขาทันที



ทหารเยอรมันเดินทางด้วยเรือลำเลียงพลเข้ายึดประเทศนอร์เวย์ในปี ค.ศ. 1940

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้กองทัพเยอรมันสามารถพิชิตโปแลนด์และกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียได้อย่างรวดเร็ว นั่นก็คือยุทธวิธีการรุกแบบสายฟ้าแลบ หรือ “บลิตซครีก” (Blitzkrieg) อันเลื่องลือ ซึ่งพลตรีไฮนซ์ กูเดเรียน (Heinz Guderian ยศในขณะนั้น) เป็นผู้คิดริเริ่มขึ้น

ตั้งแต่ในช่วงฤดูใบไม้ผลิของปี ค.ศ. 1936 เมื่อครั้งที่อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ ส่งกำลังทหารเข้ายึดครอง “ไรน์ลันด์” (Rhineland) กูเดเรียนได้เสนอแนวความคิดที่จะใช้หน่วยรถถัง ยานเกราะ ปืนใหญ่และเครื่องบินมาผสมผสานกันเพื่อเป็นกำลังหลักในการรุกเข้าสู่แนวตั้งรับของข้าศึก หากแต่แนวคิดนี้ก็ยังไม่ได้มีโอกาสนำมาใช้จริงอย่างเป็นทางการ เนื่องจากมิได้มีการปะทะต่อต้านแต่อย่างใด อีกทั้งแนวคิดดังกล่าวยังถูกโต้แย้งจากบรรดานายทหารชั้นผู้ใหญ่หัวโบราณในกองทัพเยอรมันที่มองว่ายุทธวิธีนี้ไม่สามารถนำมาปฏิบัติได้จริงอีกด้วย

จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1937 ก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นเวลา 3 ปี ไฮนซ์ กูเดเรียนได้เขียนหนังสือชื่อ “ Achtung Panzer หรือ “ระวัง ยานเกราะ”) ซึ่งได้นำเสนอแนวความคิดในการใช้รถถังเป็นกำลังหลักในการโจมตีแบบสายฟ้าแลบ โดยมีหลักการคือการสนธิกำลังของหน่วยรถถังและยานเกราะที่มีความเร็วในการเคลื่อนที่มีเกราะป้องกันตนเองและมีอำนาจยิงที่รุนแรงของปืนใหญ่ประจำรถสนับสนุนด้วยทหารราบ ทหารปืนใหญ่และเครื่องบิน โดยมีขั้นตอนประสานการปฏิบัติดังนี้

ประการแรก หัวหอกในการรุกแบบสายฟ้าแลบตามแนวคิดของไฮนซ์ กูเดเรียน คือหน่วยรถถังและยานเกราะ (“แพนเซอร์” หรือ “พันเซอร์” : Panzer ในภาษาเยอรมัน) ซึ่งจะเป็นกำลังหลัก รวมกำลังในการเข้าตีเป็นกลุ่มก้อนด้วยรถถังจำนวนมาก แนวคิดนี้จะแตกต่างจากการรบในอดีตที่รถถังจะถูกใช้เสมือนป้อมปราการเคลื่อนที่อันอึดอ้าย

และแยกกระจัดกระจาย เพียงเพื่อใช้อำนาจการยิงสนับสนุนทหารราบที่กำลังรุกไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า ซึ่งแนวคิดการใช้รถถังผูกติดกับการเคลื่อนที่ของทหารราบนี้ จะส่งผลให้รถถังสูญเสียความได้เปรียบจากความคล่องตัวอย่างสิ้นเชิง แนวคิดแบบเก่านี้จะยังปรากฏอยู่อย่างชัดเจนในหลักนิยมของกองทัพฝรั่งเศส ซึ่งกำลังจะประสบกับความพ่ายแพ้อย่างย่อยยับ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับกองทัพเยอรมันในแนวรบด้านตะวันตกในอนาคตอันใกล้

เป็นที่น่าสังเกตว่ายุทธวิธีการรุกแบบสายฟ้าแลบของไฮนซ์ กูเดเรียนนั้นได้แก้ไขจุดบกพร่องต่างๆ ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น โดยกำหนดให้รถถังทำการโจมตีความเร็วสูงสุด ไม่พ่วงติดกับทหารราบอื่นเชื่องช้า ผสมผสานกับการรวมกำลังรถถังเป็นกลุ่มก้อนขนาดใหญ่ ซึ่งส่งผลให้มีการรวมอำนาจการยิงที่รุนแรง บวกกับการรุกที่รวดเร็ว จะทำให้ข้าศึกเสียขวัญและเกิดความสับสนอย่างมาก

นอกจากนี้แนวคิดดั้งเดิมของการรบที่ปฏิบัติมาแต่โบราณ นั่นคือการยิงเตรียมก่อนการเข้าตีนั้น ได้ถูกไฮนซ์ กูเดเรียนนำมาประยุกต์เพิ่มเติมให้มีขีดความสามารถในการทำลายล้างที่สูงขึ้น ด้วยการประสานอำนาจการยิงด้วยปืนใหญ่และการทิ้งระเบิดด้วยเครื่องบินแบบ “ดำทิ้งระเบิด” ซึ่งจะทำหน้าที่เสมือนป้อมปืนลอยฟ้า ดำดิ่งลงทิ้งระเบิดในระยะต่ำใส่ป้อมค่ายของข้าศึกอย่างแม่นยำ แนวคิดการใช้เครื่องบินดำทิ้งระเบิดนี้ ได้แก้ไขจุดอ่อนการระดมยิงด้วยปืนใหญ่ที่บางครั้งขาดความแม่นยำลงได้อย่างสิ้นเชิง

การประสานกันระหว่างการยิงเตรียมอย่างรุนแรงด้วยปืนใหญ่ การดำทิ้งระเบิดที่แม่นยำของเครื่องบิน และการรุกเป็นกลุ่มก้อนเพื่อรวมอำนาจการยิง ผสมผสานด้วยความเร็วสูงสุดของรถถัง ได้ถูกไฮนซ์ กูเดเรียนพัฒนาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ด้วยการปฏิบัติการด้านการข่าว ซึ่ง

นับเป็นกลยุทธ์ดั้งเดิม โดยเขาจะเลือกสรรแนวตั้งรับของข้าศึกที่มีความเปราะบางที่สุด ผ่านยุทธวิธี “การเข้าตีลวง” (Faked Attack) เพื่อสร้างความสับสนให้กับข้าศึก โดยการเข้าตีลวงนั้นจะเกิดขึ้น ณ จุดที่ข้าศึกคาดการณ์เอาไว้แล้วว่าอาจจะเกิดการโจมตี ส่วนการเข้าตีจริงจะเกิดขึ้นในจุดที่ข้าศึกไม่คาดคิดมาก่อน ซึ่งการเข้าตีลวงนอกจากจะมีวัตถุประสงค์ในการสร้างความสับสนให้เกิดขึ้นกับข้าศึกแล้ว ยังทำให้ข้าศึกต้องถอยร่นถอยกลับจากจุดที่เป็นเป้าหมายหลัก เพื่อมาเสริมแนวรบด้านที่เป็นเป้าหมายลวง อันจะส่งผลให้แนวตั้งรับของข้าศึกที่เป็นเป้าหมายหลักมีความอ่อนแอลง

ประการที่สอง หน่วยทหารอีกหน่วยหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมากซึ่งไฮน์ช กูเดเรียน ต้องการให้ทำหน้าที่ในการรุกควบคุมไปกับหน่วยรถถังหรือยานเกราะตามยุทธวิธีการรุกแบบสายฟ้าแลบก็คือหน่วยทหารราบ (Infantry) เนื่องจากทหารราบจะมีบทบาทเป็นผู้ยึดครองพื้นที่หรือเป็นผู้ประกาศชัยชนะขั้นเด็ดขาด ทั้งนี้เพราะตามแนวคิดของไฮน์ช กูเดเรียนนั้น หน่วยรถถังซึ่งเป็นหัวหอกในการรุกจะยังคงเคลื่อนที่เข้าตีข้าศึกต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง เพื่อรักษาสมดุลในการรุกและมีให้ข้าศึกมีเวลาตั้งตัวหรือมีเวลาในการจัดตั้งแนวตั้งรับได้

อย่างไรก็ตามไฮน์ช กูเดเรียนตระหนักดีถึงจุดอ่อนของทหารราบที่มีมาแต่โบราณกาลคือ ความเชื่องช้า ดังนั้นเขาจึงแก้ไขข้อด้อยดังกล่าวโดยกำหนดให้หน่วยทหารราบตามหลักการรบแบบสายฟ้าแลบนั้นจะต้องมียุทธโธปกรณ์ที่สำคัญคือ รถหุ้มเกราะลำเลียงพล (Armored Personnel Carriers - APC) ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญในการขนส่งที่คล่องตัวเพื่อให้ทหารราบสามารถเคลื่อนที่ติดตามการรุกของหน่วยรถถังด้วยความเร็วที่เท่าเทียมกัน



ไฮนซ์ กูเดเรียน นายพลผู้เสนอยุทธวิธีการรุกแบบสายฟ้าแลบอันเลื่องชื่อ

จะเห็นได้ว่าในยุทธวิธีการรุกแบบสายฟ้าแลบนั้น เมื่อใดก็ตามที่หน่วยรถถังพบกับการต้านทานที่แข็งแกร่ง พวกเขาจะตีวงโอบล้อมข้าศึก เพื่อตัดสายการบังคับบัญชา การติดต่อสื่อสารและโดดเดี่ยวหน่วยข้าศึกกับโลกภายนอก อันจะสร้างความสับสนให้กับข้าศึกเป็นอย่างมาก มีหลายครั้งที่ทหารข้าศึกถูกโอบล้อมและไม่สามารถติดต่อกับผู้บังคับบัญชาของตนได้ ทำให้ทหารที่เหลือตัดสินใจยอมจำนนโดยมิได้ทำการต่อสู้เลยก็มี

ในระหว่างการโอบล้อมนั้น ฝ่ายเยอรมันจะร้องขอการสนับสนุนจากปืนใหญ่และเครื่องบิน เพื่อระดมยิงและทิ้งระเบิดอย่างรุนแรงและแม่นยำจนข้าศึกเสียขวัญ สูญเสียกำลังพลจนอ่อนกำลังลงและหมดกำลังใจในการต่อสู้ จากนั้นรถถังและหน่วยทหารราบที่โอบล้อมอยู่ก็จะเข้าโจมตีซ้ำ โดยรถถังจะทำหน้าที่ให้การสนับสนุนทหารราบ 2 ลักษณะคือ

ประการแรกมุ่งทำลายรถถังของฝ่ายตรงข้ามด้วยปืนใหญ่ประจำรถ และประการที่สองคือการทำลายแนวตั้งรับของข้าศึกเช่น บ่อมปืน ค่าย รั้งปืนกล หรือแนวต้านทานที่แข็งแกร่งเกินกว่าที่กำลังทหารราบจะทำลายได้ จากนั้นเมื่อหน่วยรถถังทำลายข้าศึกจนย่อยยับแล้วก็จะรุกไปยังที่หมายอื่นต่อไปด้วยความเร็วสูงสุด และปล่อยให้ทหารราบเข้ากวาดล้างข้าศึกที่ยังหลงเหลืออยู่

การปฏิบัติการรบในลักษณะนี้ทำให้เกิดจุดเด่นของการรุกแบบสายฟ้าแลบคือ การเกิดวงล้อม (Pocket) ขนาดเล็กจำนวนมาก เนื่องจากที่มั่นหรือแนวตั้งรับของข้าศึกจะถูกหน่วยรถถังหุ้มกำลังเข้าตีจนแตกละลายทั้งแนว และกลายเป็นวงล้อมขนาดเล็กๆ ที่จะถูกทหารราบเยอรมันโอบล้อมและบดขยี้ จนต้องยอมแพ้หรือถูกทำลายลงในที่สุด

นอกจากนี้ไฮน์ช กูเดเรียนยังกำหนดหน้าที่ของหน่วยทหารราบในการรบแบบสายฟ้าแลบเพิ่มเติมอีกว่า ทหารราบยังต้องมีหน้าที่ในการป้องกันรักษาสะพาน หรือเส้นทางคมนาคมต่างๆ ไม่ให้ถูกข้าศึกทำลาย เพราะโครงสร้างพื้นฐานดังกล่าวถือเป็นปัจจัยสำคัญในการเคลื่อนที่ของหน่วยรถถัง ซึ่งหากถูกทำลายหรือถูกข้าศึกยึดได้แล้ว ความเร็วในการรุกคืบหน้าของหน่วยรถถังจะหยุดชะงักและเสียความสมดุลในการรุกรุกลงทันที

ประการที่สาม การปฏิบัติการทางทหารที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งในการรุกแบบสายฟ้าแลบ คือการโจมตีทางอากาศจากอากาศยานหรือเครื่องบิน (Air Attack) ไฮน์ช กูเดเรียนกล่าวว่า การรุกที่รวดเร็วของรถถังนี้ต้องอาศัยการสนับสนุนทางอากาศอย่างใกล้ชิดจากกองทัพอากาศเยอรมัน หรือลูฟท์วาฟเฟอ ตามแนวคิดของไฮน์ช กูเดเรียนนั้น เครื่องบินจะทำหน้าที่เสมือนบ่อมปืนลอยฟ้าที่ระดมยิงและโจมตีที่ระเบิดใส่ข้าศึกอย่างแม่นยำ โดยมีการประสานงานกับทหารภาคพื้นดินอย่างใกล้ชิด ซึ่งนอกจากจะทำหน้าที่ในการทำลายข้าศึกทางภาคพื้นดินแล้ว กองทัพ

อากาศเยอรมันยังทำหน้าที่ในการกวาดล้างเครื่องบินของข้าศึกออกไปจากท้องฟ้า เพื่อการครอบครองน่านฟ้าเหนือสมรภูมิต่างแท้จริงอีกด้วย

จะเห็นได้ว่าการประสานการปฏิบัติทุกขั้นตอนของการรบแบบสายฟ้าแลบนั้น ความสำเร็จจะขึ้นอยู่กับกองกำลังฝ่ายรุกที่จะต้องมีการประสานงานกันอย่างใกล้ชิด ทั้งหน่วยรถถังหรือยานเกราะ หน่วยทหารราบ หน่วยปืนใหญ่และอากาศยานของกองทัพอากาศ รวมทั้งจะต้องดำเนินการอย่างรวดเร็ว รุนแรง เต็มขนาดและต่อเนื่อง ดังนั้นไฮน์ชกุเดเรียนจึงได้ประยุกต์การใช้วิทยุติดต่อสื่อสาร ซึ่งในสมัยนั้นนับเป็นวิวัฒนาการสมัยใหม่ที่กองทัพอังกฤษเป็นผู้ริเริ่มนำมาใช้กับรถถัง แต่เขาเป็นผู้พัฒนาระบบการติดต่อสื่อสารด้วยวิทยุในการปฏิบัติการจริง จนผู้บังคับหน่วยระดับสูงสามารถสั่งการไปยังรถถังเป็นรายคันในแนวหน้าได้เลยทีเดียว ซึ่งการพัฒนาดังกล่าว ถือเป็นก้าวกำเนิดการสื่อสารระหว่างยานเกราะกับหน่วยข้างเคียง และเป็นแบบอย่างในการพัฒนามาจนถึงปัจจุบัน

ยุทธวิธีการรบแบบสายฟ้าแลบนี้เองที่ทำให้เยอรมนีประสบความสำเร็จในการรบอย่างมากในช่วงต้นของสงครามโลกครั้งที่ 2 และยังเป็นยุทธวิธีอันสำคัญยิ่งที่อดอล์ฟ ฮิตเลอร์นำมาใช้ครั้งแล้ว ครั้งเล่าจนสิ้นสุดสงคราม



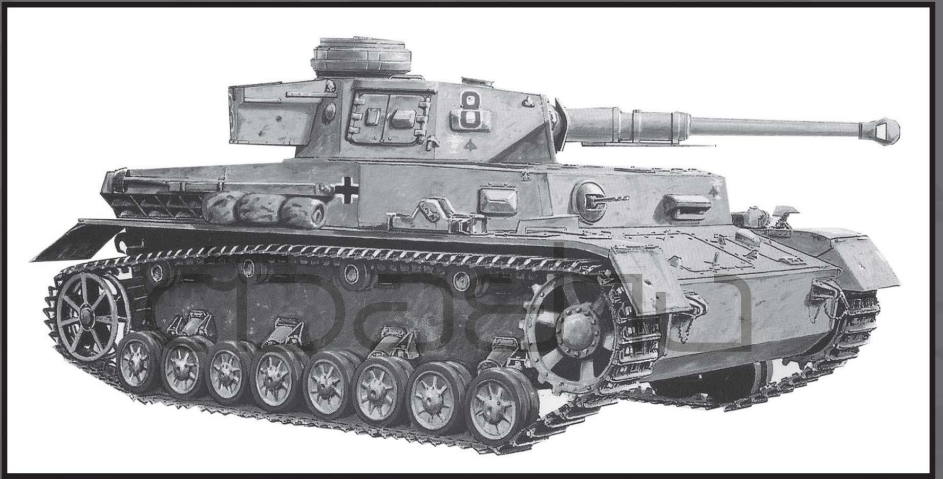
တီထွင်မှု



บทที่ 2

เส้นยานุภาพของรถถัง
แห่งแนวรบค้ำานตะวันตก





รถถังแบบพันเซอร์คามพ์ฟวาเกน 4 หรือแพนเซอร์ 4 ของเยอรมัน ติดตั้งปืนใหญ่ขนาด 75 มิลลิเมตรที่นับว่าเหนือกว่ารถถังของฝ่ายสัมพันธมิตร ทุกรุ่นในช่วงต้นสงครามโลกครั้งที่ 2



ภายหลังการพิชิตโปแลนด์และกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียแล้ว อดอล์ฟ ฮิตเลอร์ตระหนักดีว่า ณ เวลานี้เขามีทั้งกองทัพที่ยิ่งใหญ่ เกรียงไกร และมียุทธวิธีการรบแบบสายฟ้าแลบอันทรงอำนาจ ซึ่งจะเป็นกลไกสำคัญในการสร้างอาณาจักรไรช์ที่ 3 ของเขา อันจะมีอายุยาวนานนับพันปีให้เป็นความจริงขึ้นมาได้ ความเชื่อมั่นเหล่านั้นนับเป็นจุดเริ่มต้นของการเปิดแนวรบด้านตะวันตกของอดอล์ฟ ฮิตเลอร์

วันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 1940 อดอล์ฟ ฮิตเลอร์สั่งการให้กองทัพเยอรมันวางแผนรุกเข้าสู่ประเทศฝรั่งเศสและกลุ่มประเทศต่ำ (Low countries) ซึ่งประกอบด้วย เนเธอร์แลนด์ เบลเยียมและลักเซมเบิร์ก โดยกำลังพลของกองทัพเยอรมันขณะนั้นนับได้ว่าอยู่ในช่วงที่มีขวัญกำลังใจและมีความฮึกเหิมสูงมาก ปริมาณกำลังพลก็นับว่ามีจำนวนสูงมากเช่นกัน เพราะประกอบด้วยทหารมากกว่า 3,350,000 นาย จากจำนวนทั้งหมด 141 กองพล สนับสนุนด้วยปืนใหญ่ขนาดต่างๆ จำนวนกว่า 7,380 กระบอก รถถังอีก 2,445 คัน เครื่องบินชนิดต่างๆ อีกกว่า 5,640 ลำ

สำหรับกำลังทหารของฝ่ายสัมพันธมิตรในแนวรบด้านตะวันตกนั้นมีทั้งทหารอังกฤษ ฝรั่งเศส เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ แคนาดา โปแลนด์ (ซึ่งเป็นทหารที่ลี้ภัยมาสมทบ) เชโกสโลวะเกียและลักเซมเบิร์ก จำนวนกว่า 3,300,000 นาย จาก 144 กองพล ปืนใหญ่อีกกว่า 13,980 กระบอก รถถังประมาณ 3,390 คัน และเครื่องบินอีก 2,940 ลำ

จะเห็นได้ว่าหากเปรียบเทียบปริมาณกำลังทหารและอาวุธยุทโธปกรณ์ของทั้งสองฝ่ายแล้ว นับว่ามีความใกล้เคียงกันอย่างมาก จนบางครั้งอาจดูเหมือนกำลังรบของฝ่ายสัมพันธมิตรนั้นมีความแข็งแกร่งและน่าเกรงขามทัดเทียมกับฝ่ายเยอรมันเลยทีเดียว แต่หากศึกษารายละเอียดการจัดทำเนียบกำลังรบแล้ว จะมองเห็นถึงความแตกต่างและไม่สมดุลของกำลังรบทั้งสองฝ่ายได้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะคุณภาพและเสนายานุภาพนั้น

มีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เช่น กองทัพเนเธอร์แลนด์ที่ดูแข็งแกร่งเกรียงไกร จนสามารถวางกำลังทหารจำนวนถึง 10 กองพลในแนวหน้า อีกทั้งชัยภูมิในการตั้งรับยังได้เปรียบอย่างมาก เพราะประกอบไปด้วยแนวคูคลองตามธรรมชาติที่ไหลตัดขวางพื้นที่ จนกลายเป็นแนวปราการกันขวางการรุกของข้าศึก เป็นชัยภูมิที่ได้เปรียบในการตั้งรับและเป็นอุปสรรคต่อการรุกแบบสายฟ้าแลบของเยอรมันอย่างมาก

แต่ความเป็นจริงแล้ว ปริมาณทหารในกองทัพเนเธอร์แลนด์ที่มีจำนวนถึง 10 กองพลนั้น กลับเต็มไปด้วยอาวุธที่ล้าสมัย อีกทั้งไม่มีรถถังอยู่ในประจำการเลยแม้แต่คันเดียว เนื่องจากในช่วงก่อนหน้านี้นี้มีการรณรงค์ต่อต้านสงครามจากประชาชนชาวเนเธอร์แลนด์ส่วนใหญ่ เพราะพวกเขาต่างคุ้นเคยกับการประกาศความเป็นกลางมานานนับร้อยปี ส่งผลให้ทหารเนเธอร์แลนด์ขาดอาวุธอันมีประสิทธิภาพ จนมีขวัญกำลังใจที่ต่ำมาก และดูเหมือนจะไม่มีจิตใจในการรุกรบเลย บัจฉัยเหล่านี้เองที่ทำให้ตัวเลข 10 กองพลของกองทัพเนเธอร์แลนด์ ซึ่งปรากฏอยู่บนแผนที่ทางยุทธการของฝ่ายสัมพันธมิตรแทบไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิง

ในขณะที่เดียวกันกองทัพเบลเยียมก็แทบไม่แตกต่างจากกองทัพเนเธอร์แลนด์ เพราะแม้จะมีกำลังพลถึง 22 กองพล แต่กองทัพเบลเยียมก็มีแต่อาวุธยุทธโปกรณ์ที่ล้าสมัยตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 ขาดแคลนทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นในการต่อสู้เพื่อต้านทานกองทัพเยอรมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งขาดแคลนปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยานที่จะใช้เป็นอาวุธสำคัญในการต่อกรกับฝูงบินของกองทัพอากาศเยอรมัน ซึ่งมีบทบาทอย่างมากในการทำลายแนวตั้งรับของฝ่ายสัมพันธมิตรมาโดยตลอด ซ้ำร้ายไปกว่านั้น กองทัพเบลเยียมยังมีรถถังประจำการอยู่เพียงไม่กี่สิบคัน ซึ่งถือว่าน้อยมากเมื่อต้องเผชิญกับหน่วยยานเกราะอันทรงประสิทธิภาพของเยอรมัน

นอกจากนี้ยุทธวิธีการรบของกองทัพเบลเยียมก็ยังคงเป็นยุทธวิธีแบบดั้งเดิม ที่เข้ามาตั้งแต่สมัยโบราณและล้าสมัยอย่างสิ้นเชิง ดังเช่นการมีความเชื่อมั่นอย่างมากใน “ยุทธวิธีป้อมค่ายประชิด” โดยมุ่งใช้แนวป้อมอีเบน อีเมล (Eben Emael) เป็นแนวสกัดกั้นการรุกของเยอรมัน และปรับปรุงแนวป้อมโลเกี (Liege Forts) ให้มีความทันสมัยขึ้น ซึ่งยุทธวิธีดังกล่าวนี้เป็นยุทธวิธีการรบในสนามเพลาะตั้งแต่ครั้งสงครามโลกครั้งที่ 1 และส่งผลให้กำลังทหารของเบลเยียมทั้ง 22 กองพล ต้องอยู่ในสภาวะฝังก้าวและถูกตรึงแน่นอยู่กับพื้นที่ ขาดความคล่องตัว เพราะหากหน่วยใดเคลื่อนที่หรือถอนตัวออกจากแนวป้อมก็จะทำให้เกิดช่องโหว่ขึ้นทันที

สำหรับกองทัพฝรั่งเศสซึ่งจะเป็นแกนหลักสำคัญในการรบนั้น นับว่าเป็นกองทัพที่มีความแข็งแกร่งกองทัพหนึ่งในยุโรปเลยทีเดียว เพราะมีทั้งปริมาณและคุณภาพ โดยกองทัพฝรั่งเศสมีกำลังทหารเป็นจำนวนมากถึง 104 กองพล และส่วนใหญ่มีขีดความสามารถสูง ผ่านการฝึกฝนมาอย่างซ้ำซ้อน อีกทั้งยังมีขวัญและกำลังใจที่ดีเยี่ยม โดยทหารที่มีฝีมือเหล่านี้จะถูกส่งไปประจำการอยู่ทางตอนเหนือสุดของประเทศ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีพรมแดนติดกับประเทศเบลเยียม พร้อมด้วยอาวุธยุทโธปกรณ์นานาชนิดอันทรงประสิทธิภาพ เพราะฝรั่งเศสคาดการณ์ล่วงหน้าว่า กองทัพเยอรมันจะรุกจากทางด้านเหนือ เพื่อเจาะทะลุผ่านแนวตั้งรับของเบลเยียมเข้ามา เหมือนแผนการรุกตามจารีตประเพณีที่ปฏิบัติกันมาแต่โบราณของกองทัพเยอรมันมาจนถึงสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 ที่ผ่านมา

ส่วนหน่วยทหารต่างๆ ของกองทัพฝรั่งเศสที่เหลืออยู่นั้น ล้วนเป็นหน่วยที่มีคุณภาพต่ำ กำลังพลส่วนใหญ่ไม่ใช่ทหารอาชีพ เป็นทหารเกณฑ์ที่ใช้ระยะเวลาการฝึกเพียงหนึ่งปีเท่านั้น พวกเขาขวัญกำลังใจที่ต่ำกว่าทหารอาชีพซึ่งถูกส่งไปประจำการทางภาคเหนือของประเทศ อีกทั้งคุณภาพของทหารเหล่านี้ยังเทียบไม่ได้เลยกับทหารเยอรมันที่

ผ่านการสู้รบมาอย่างโหดโชนทั้งในโปแลนด์และสแกนดิเนเวีย สาเหตุที่ฝรั่งเศสส่งทหาร “เกรดสอง” เหล่านี้ไปประจำการอยู่ในบริเวณพื้นที่ทางตอนกลางของประเทศ ก็เพราะฝรั่งเศสมีความเชื่อมั่นในปราการทางธรรมชาติคือ แนวป่าอาร์เดนน์ (Ardennes) ที่รกทึบ ยากที่กองทัพเยอรมันจะเคลื่อนกำลังทหารผ่านมาได้ อีกทั้งยังมีป้อมแมกโนต์ (Maginot) ซึ่งเป็นป้อมปราการที่ฝรั่งเศสสร้างขึ้นเพื่อเป็นแนวขวางกั้นเขตแดนระหว่างเยอรมนีกับฝรั่งเศส พวกเขาเชื่อว่าทั้งป่าอาร์เดนน์และป้อมแมกโนต์จะสามารถต้านทานการรุกของทหารเยอรมันได้ จึงจัดกำลังทหารจากหน่วยที่มีคุณภาพดีต่อยกกว่าไปประจำการอยู่หลังแนวปราการดังกล่าว



รถถังแบบโซมัว เอส 35 ของฝรั่งเศส นับเป็นรถถังที่ดีที่สุดแบบหนึ่งของโลกในห้วงเวลานั้น

ทางด้านหน่วยรถถังนั้น นับเป็นความหวังสำคัญของกองทัพฝรั่งเศสในการต่อกรกับกองทัพเยอรมัน เพราะฝรั่งเศสมีรถถังที่ทรงอำนาจหลากหลายชนิดและบางรุ่นก็ถูกออกแบบมาเพื่อใช้ต่อสู้กับรถถังของเยอรมันโดยเฉพาะ เช่น รถถังแบบโซมัว เอส 35 (SOMUA S35) ที่มีการร่างแบบแผนอย่างเร่งด่วนในปี ค.ศ. 1934 และใช้เวลาผลิตเพียงแค่ 6 เดือน ก่อนที่จะเผยโฉมเป็นครั้งแรกในเดือนเมษายน ค.ศ. 1935 ซึ่งเป็นห้วงเวลาที่เยอรมันกำลังเสริมสร้างแสนยานุภาพทางทหารอย่างไม่ยติกับสนธิสัญญาแวร์ซายส์ นักการทหารหลายคนถึงกับยอมรับว่ารถถังโซมัว เอส 35 นับเป็นรถถังที่ดีที่สุดแบบหนึ่งของโลกในห้วงเวลานั้นเลยทีเดียว รถถังรุ่นนี้ติดตั้งปืนใหญ่ประจำรถขนาด 47 มิลลิเมตรอันทรงอำนาจ ป้อมปืนทำด้วยเหล็กกล้าหนาถึง 55 มิลลิเมตรและหมุนด้วยระบบไฟฟ้า นอกจากนี้ยังมีความคล่องตัวสูง เนื่องจากสามารถเคลื่อนที่ด้วยความเร็วถึง 40 กิโลเมตรต่อชั่วโมง

ครั้นถึงปี ค.ศ. 1940 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่หน้าสู้หน้าขวาน เพราะทวีปยุโรปกำลังก้าวเข้าสู่ภาวะสงคราม และดูเหมือนฝรั่งเศสจะตระหนักดีว่า ไม่มีหนทางที่จะหลีกเลี่ยงสงครามได้อย่างแน่นอน รถถังโซมัว เอส 35 จึงถูกเร่งสายการผลิต โดยมีการตั้งเป้าหมายในการผลิตเป็นจำนวนถึง 600 คันในระยะเวลาสั้นๆ แต่เนื่องจากรถถังรุ่นนี้มีระบบการผลิตที่ซับซ้อนและมีราคาแพง ทำให้รถถังโซมัว เอส 35 สามารถผลิตออกมาประจำการได้เพียง 300 คันหรือคิดเป็นจำนวนเพียงครึ่งเดียวของความต้องการที่แท้จริง โดยรถถังส่วนที่เหลือยังคงคั่งอยู่ในสายการผลิตในโรงงานเมื่อสงครามได้เปิดฉากขึ้น ส่งผลให้ฝรั่งเศสมีรถถังชั้นยอดนี้น้อยเกินไปและไม่สามารถต้านทานรถถังของกองทัพเยอรมันได้ในที่สุด

อย่างไรก็ตามแม้รถถังโซมัว เอส 35 จะมีประสิทธิภาพภาพสูงทั้งอาวุธปืนประจำรถและความคล่องตัว แต่ข้อด้อยของมันก็คือ

ป้อมปืนมีขนาดเล็กเกินไปเพราะถูกออกแบบมาสำหรับผู้บังคับรถถัง (Tank Commander) เพียงคนเดียว ส่งผลให้ไม่มีพื้นที่เพียงพอสำหรับพลปืน ผู้บังคับรถถังจึงต้องทำหน้าที่พลปืนอีกตำแหน่งหนึ่งด้วย ต้องทำการบรรจุกระสุนปืนใหญ่ เล็งและยิง พร้อมๆ กับต้องทำหน้าที่สั่งการและบังคับบัญชาการรบของรถถังทั้งคันไปด้วย การทำหน้าที่ที่ซับซ้อนวุ่นวายของผู้บังคับรถถังนี้ ส่งผลให้รถถังโซ่มิว เอส 35 สูญเสียความได้เปรียบจากการที่มีอาวุธปืนใหญ่ประจำรถที่น้ำหนักเบาไปอย่างน่าเสียดายนอกจากนี้ป้อมปืนของรถถังยังถูกยึดกับตัวรถถังด้วยสลักเหล็ก หากถูกยิงด้วยกระสุนเจาะเกราะตรงรอยต่อดังกล่าว ป้อมปืนจะหลุดออกจากตัวรถถังอย่างง่ายดาย จุดอ่อนทั้งสองข้อของรถถังโซ่มิว เอส 35 แม้จะดูไม่สำคัญนัก แต่ก็นำมาซึ่งความสูญเสียและความพ่ายแพ้ของหน่วยรถถังฝรั่งเศสในเวลาต่อมา

อย่างไรก็ตาม กิตติศัพท์และความยอดเยี่ยมของรถถังรุ่นนี้ ทำให้ภายหลังความพ่ายแพ้ของฝรั่งเศส กองทัพอเยอรมันได้นำรถถังโซ่มิว เอส 35 เข้าประจำการในกองทัพของตนเอง และก็พบข้อบกพร่องดังที่กล่าวมาข้างต้น จนทำให้ต้องถอนรถถังรุ่นนี้ออกจากแนวหน้า เพื่อนำมาใช้ในภารกิจรอง เช่น การปราบปรามกลุ่มใต้ดินฝรั่งเศสในแนวหลัง ตลอดจนถึงใช้ในภารกิจการฝึกพลขับรถถังของหน่วยยานเกราะเยอรมัน อย่างไรก็ตามด้วยความขาดแคลนอาวุธยุทโธปกรณ์ของกองทัพเยอรมัน ทำให้มีการส่งรถถังรุ่นนี้ไปประจำการในกองกำลังแอฟริกา อีกหนึ่งในช่วงกลางปี ค.ศ. 1944 รถถังรุ่นนี้ก็ได้ถูกส่งกลับเข้าสู่แนวหน้าอีกครั้งในการต่อต้านการรุกเข้าสู่ฝรั่งเศสของฝ่ายสัมพันธมิตรที่นอร์มันดี (Normandy) ในต้นเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1944 ซึ่งรถถัง โซ่มิว เอส 35 ของเยอรมันที่ส่งเข้าสู่สมรภูมิดังกล่าวได้ถูกทำลายลงเกือบทั้งหมด

รถถังอีกรุ่นหนึ่งของกองทัพฝรั่งเศสคือ รถถังแบบชาร์ ปี 1

(Char B 1) ซึ่งมีน้ำหนักถึง 31.5 ตัน จนหลายคนเรียกมันว่า “อสูรกาย” (Monster) แม้อิฐถึงรุ่นนี้จะถูกสร้างมาตั้งแต่ช่วงปลายของทศวรรษที่ 1920 เพื่อให้เป็นรถถังหลักของกองทัพฝรั่งเศส แต่เจ้าอสูรกายนี้ก็นับว่ายังมีประสิทธิภาพและมีความทันสมัยจนเป็นที่ครั่นคร้ามสำหรับรถถังของฝ่ายเยอรมันไม่น้อยเลยทีเดียว เนื่องจากรถถังแบบชาร์ บี 1 ติดตั้งอาวุธปืนใหญ่ประจำรถถึง 2 กระบอก กระบอกแรกเป็นปืนใหญ่ต่อสู้รถถังขนาด 47 มิลลิเมตรที่หมุนได้รอบตัว กระบอกที่สองเป็นปืนใหญ่ประจำรถที่มีความกว้างปากลำกล้องถึง 75 มิลลิเมตร โดยติดตั้งอยู่บริเวณตัวถังด้านหน้า ซึ่งพลขั้รถถังจะทำหน้าที่เป็นพลปืนไปพร้อมๆ กัน อีกทั้งยังมีเกราะที่หนาถึง 60 มิลลิเมตร ทำให้ปืนใหญ่ต่อสู้รถถังขนาด 37 มิลลิเมตรแบบแพ็ค 36 (PaK 36) และขนาด 50 มิลลิเมตรแบบแพ็ค 38 (PaK 38) ของเยอรมันไม่สามารถเจาะเกราะของเจ้าอสูรกายนี้ได้ จำต้องใช้ปืนใหญ่ขนาด 88 มิลลิเมตรอันทรงอำนาจเท่านั้นจึงจะทำลายรถถังแบบชาร์ บี 1 ลงได้



รถถังแบบชาร์ บี 1 ของฝรั่งเศสนับเป็นรถถังที่มีความแข็งแกร่งและนำเกรงขามอย่างมาก

อย่างไรก็ตามข้อด้อยของรถถังแบบนี้ก็คือ ปืนใหญ่ขนาด 75 มิลลิเมตรที่ทรงอำนาจภาพนั้น ยังได้อย่างเชื่องช้าและจำกัด เนื่องจากถูกยึดติดกับตัวถังด้านหน้าของรถ มิใช่ติดตั้งบนป้อมปืนที่หมุนตัวไปมาได้ ดังนั้นการจะเปลี่ยนมุมยิงจึงมีความยุ่งยากและใช้เวลานาน อีกทั้งขีดความสามารถในการรบของมันยังถูกทำให้เชื่องช้าลงไปอีก เมื่อพลขับรถถังต้องทำหน้าที่ทั้งบังคับควบคุมรถ แล้วต้องมาทำหน้าที่เป็นพลปืนใหญ่ขนาด 75 มิลลิเมตรในเวลาเดียวกัน นับเป็นความยุ่งยากในการปฏิบัติหน้าที่ของบุคคลเพียงคนเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในห้วงเวลาคับขันระหว่างการสู้รบที่จะตัดสินความเป็นความตาย

นอกจากนี้สายการผลิตรถถังแบบ ชาร์ ปี 1 นั้นยังคงเป็นอุตสาหกรรมแบบดั้งเดิม คือใช้แรงงานฝีมือมนุษย์เป็นหลักมากกว่าเครื่องจักรกล ทำให้การผลิตเป็นไปอย่างเชื่องช้าและไม่เพียงพอต่อความต้องการของกองทัพฝรั่งเศส เมื่อเยอรมันรุกเข้าสู่ประเทศฝรั่งเศส ในช่วงปี ค.ศ. 1940 กองทัพฝรั่งเศสจึงมีรถถังแบบชาร์ ปี 1 อยู่เพียง 400 คันเท่านั้น

นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลกระทบอย่างสูงต่อการสู้รบในแนวรบด้านตะวันตกก็คือ การใช้ยุทธวิธีแบบดั้งเดิมของกองทัพฝรั่งเศสที่ยังคงใช้รถถังแบบชาร์ ปี 1 ในภารกิจการสนับสนุนทหารราบ จนถึงขนาดที่มีการระบุไว้ในหลักนิยามการรบว่า “...เฉพาะเหล่าทหารราบเท่านั้นที่จะใช้รถถังได้...” แนวคิดดังกล่าวทำให้มีการกระจายกำลังรถถังแบบชาร์ ปี 1 ออกเป็นกลุ่มย่อยๆ เพื่อสนับสนุนหน่วยทหารราบ และไม่ได้มีการใช้แบบรวมกำลังหรือรวมอำนาจการยิงเป็นกลุ่มก้อน เหมือนที่กองทัพเยอรมันใช้กับหน่วยรถถังของตน ส่งผลให้รถถังแบบชาร์ ปี 1 สูญเสียความได้เปรียบด้านความรุนแรงของอำนาจการยิงเป็นอย่างมาก

รถถังขนาดเบาของฝรั่งเศสที่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นรถถังที่ยอดเยี่ยมในเวลานั้นอีกรุ่นหนึ่งคือ รถถังแบบ ฮอทคคิสส์ เอช 39 (Hotchkiss H 39) ซึ่งเป็นรถถังขนาดเล็กที่มีระบบเครื่องยนต์ดีเยี่ยม รถถังรุ่นนี้ติดตั้งปืนใหญ่ขนาด 37 มิลลิเมตร มีเกราะที่ป้อมปืนด้านหน้าหนาถึง 45 มิลลิเมตร สามารถทำความเร็วได้ 36.5 กิโลเมตรต่อชั่วโมง มีความคล่องตัวสูง อย่างไรก็ตามด้วยขนาดเล็กของมัน ทำให้มีพื้นที่สำหรับพลประจำรถถังได้เพียงสองคนเท่านั้น จนผู้บังคับรถถังต้องทำหน้าที่พลปืนในเวลาเดียวกัน ส่งผลให้ขาดความคล่องตัวในการรบแบบประจันหน้ากับรถถังของศัตรูที่ความล่าช้าแม้เพียง 1 วินาทีก็อาจกำหนดผลแพ้ชนะได้ จุดอ่อนดังกล่าวทำให้ข้อได้เปรียบของรถถังรุ่นนี้ลดลงอย่างมาก



รถถังแบบฮอทคคิสส์ เอช 39 ของฝรั่งเศส มีความคล่องตัวสูง เครื่องยนต์ดีเยี่ยม แต่มีป้อมปืนขนาดเล็กจนผู้บังคับรถถังต้องทำหน้าที่พลปืนในเวลาเดียวกัน

อีกทั้งแม้ว่ากองทัพฝรั่งเศสจะมีรถถังแบบ ฮอทคคิสส์ เอช 39 เป็นจำนวนมากกว่า 800 คัน และฮอทคคิสส์รุ่น เอช 35 อีกกว่า 600 คัน

แต่กลับถูกนำไปใช้ควบคู่กับรถถังแบบ ชาร์ ปี 1 ที่อู้ยอ้าย เชื่องช้า เพื่อหวังใช้ความแข็งแกร่งของรถถังแบบ ชาร์ ปี 1 ในการคุ้มกันรถถังแบบ ฮอทคคิสส์ เอช 39 ทำให้รถถังฮอทคคิสส์ต้องลดความเร็วลงมาเล่นเคียงข้างกับรถถังชาร์ ปี 1 ที่แสนจะเชื่องช้า จนส่งผลให้ความคล่องตัวที่มีอยู่ ไร้ประโยชน์ลงเกือบสิ้นเชิง

นอกจากรถถังรุ่นต่างๆ ที่กล่าวมาแล้ว กองทัพอฝรั่งเศสยังมีรถถังแบบ เรโนลต์ อาร์ 35 (Renault R 35) ซึ่งมีจำนวนมากถึงเกือบ 2,000 คันในสมรภูมิด้านตะวันตกครั้งนี้ รถถังรุ่นนี้เพิ่งถูกนำเข้าประจำการในปี ค.ศ. 1935 หรือเพียง 5 ปีก่อนสงครามเปิดฉากขึ้น จึงเป็นรถถังที่มีความทันสมัยที่สุดอีกแบบหนึ่งของฝรั่งเศสและของยุโรปในขณะนั้นเลยทีเดียว รถถังเรโนลต์ อาร์ 35 มีจุดเด่นคือมีระบบกันสะเทือนที่ตีเยียม ทำให้สามารถยิงปืนใหญ่ประจำรถได้อย่างแม่นยำแม้ในขณะที่รถถังเคลื่อนที่ รวมทั้งยังมีเครื่องยนต์ที่วางใจได้ไม่ร้อนหรือชำรุดจนเกิดการหยุดทำงานกลางสมรภูมิ และถึงแม้รถถังเรโนลต์ อาร์ 35 จะทำความเร็วได้เพียง 20 กิโลเมตรต่อชั่วโมงแต่ก็มีเกราะหนาถึง 40 มิลลิเมตร ด้วยประสิทธิภาพที่น่าชื่นชมของรถถังแบบ เรโนลต์ อาร์ 35 ทำให้มีกองทัพประเทศต่างๆ ลังซื้อรถถังรุ่นนี้ไปประจำการในกองทัพของตน เช่น โปแลนด์ ตุรกี โรมาเนีย และยูโกสลาเวีย

อย่างไรก็ตามข้อเสียของรถถังรุ่นนี้ก็คือติดตั้งปืนใหญ่ลากล้อสั้นขนาด 37 มิลลิเมตร ที่ผลิตมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1918 หรือเมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 เพิ่งสิ้นสุดลง ด้วยปืนใหญ่ที่มีขนาดเล็กจึงทำให้ประสิทธิภาพในการต่อสู้กับรถถังด้วยกันเองลดลงอย่างมาก นอกจากนี้รถถังแบบ เรโนลต์ อาร์ 35 ยังมีพลประจำรถเพียงแค่ 2 นาย ที่ต้องทำหน้าที่หลายอย่างในเวลาเดียวกันเช่นเดียวกับรถถังของฝรั่งเศสแบบอื่นๆ ส่งผลให้เมื่อเข้าสู่สมรภูมิกับเยอรมัน รถถังแบบ เรโนลต์ อาร์ 35 จึงตกอยู่ในสภาพ

เสียเปรียบอย่างมาก จนถูกรถถังเยอรมันโอบล้อมจนหมดหนทางสู้และต้องยอมจำนนในที่สุด

ภายหลังจากฝรั่งเศสพ่ายแพ้แล้ว มีรถถังแบบ เรโนลต์ อาร์ 35 จำนวนมากถูกทหารเยอรมันยึดในสภาพที่ยังสมบูรณ์ กองทัพเยอรมันได้นำรถถังรุ่นนี้ไปใช้ในกองพลยานเกราะของตน ต่อมาในปี ค.ศ. 1943 เมื่อรถถังรุ่นใหม่ ๆ ถูกผลิตออกมา ก็ทำให้รถถังเรโนลต์ อาร์ 35 กลายเป็นยุทโธปกรณ์ที่ล้าสมัย โดยเฉพาะขนาดของปืนใหญ่ประจำรถที่เล็กเกินไปที่จะหยุดยั้งรถถังของสหภาพโซเวียต ทำให้มีการถอดป้อมปืนออกเพื่อนำไปทำป้อมปืนป้องกันชายฝั่งทะเลแอตแลนติกในโครงการ “กำแพงแอตแลนติก” (Atlantic Wall) โดยหล่อป้อมปืนเหล่านั้นให้ติดแน่นกับแท่นคอนกรีต ส่วนตัวฐานของรถถังก็ถูกนำไปตัดแปลงเป็นปืนใหญ่อัตตาจรและติดตั้งปืนใหญ่ขนาด 105 มิลลิเมตรหรือติดตั้งเครื่องยิงลูกระเบิดขนาด 81 มิลลิเมตรเข้าไปแทน

สำหรับรถถังของกองทัพอังกฤษในสมรภูมิตุฝรั่งเศสครั้งนี้ ก็มีรถหุ้มเกราะขนาดเบาแบบวิกเกอร์ มาร์ค 6 บี (Vicker Mark VI B) ที่ส่งข้ามช่องแคบอังกฤษมาเป็นจำนวนมากเพื่อสนับสนุนฝรั่งเศสและหน่วยทหารราบของตนที่ประจำการอยู่ รถหุ้มเกราะเบาแบบดังกล่าวแม้จะเพิ่งผลิตออกมาก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 เพียงไม่กี่ปี (ผลิตในปี ค.ศ. 1936) แต่ก็มีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อการลาดตระเวนตรวจการณ์เท่านั้น มิได้มีจุดมุ่งหมายในการเป็นรถถังหลัก จึงมีความคล่องตัวสูง ทำความเร็วได้ถึง 56 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ซึ่งความเร็วที่ได้มานี้ต้องแลกกับน้ำหนักรถที่เบาอันเนื่องมาจากความหนาของเกราะที่มีเพียง 4 – 14 มิลลิเมตร รวมทั้งยังมีอาวุธประจำรถเพียงปืนกลขนาด 12.7 มิลลิเมตรจำนวน 1 กระบอกกับปืนกลขนาด 7.92 มิลลิเมตรอีก 1 กระบอกเท่านั้น ดังนั้นเมื่อต้องเผชิญหน้ากับหน่วยยานเกราะของเยอรมัน ที่มีการหุ้มเกราะล้ำเข้าตัวอย่างเป็น

กลุ่มก้อน และช่วยเสริมอำนาจในการยิงทำลายล้างให้กันและกัน ก็ส่งผลให้รถหุ้มเกราะแบบ มาร์ค 6 ปี ต้องถูกทำลายลงเกือบทั้งหมด ส่วนที่เหลือก็ถูกพลประจำรถจอดทิ้งไว้ และด้วยความเปราะบางของรถหุ้มเกราะรุ่นนี้ มันจึงถูกถอนออกจากแนวหน้าทั้งหมดในปี ค.ศ. 1942



รถถังแบบมาทิลด้า 2 ของอังกฤษที่มีปืนใหญ่ประจำรถขนาด 2 ปอนด์ หรือ 40 มิลลิเมตร อันทรงประสิทธิภาพ

สำหรับรถถังของอังกฤษที่สร้างความประหวั่นพรั่นพรึงให้กับฝ่ายเยอรมันในการรบที่สมรภูมิฝรั่งเศสเป็นอย่างมาก ก็คือรถถังแบบมาทิลด้า 2 (Matilda II) ซึ่งเพิ่งเข้าประจำการเมื่อปี ค.ศ. 1938 และเข้าสู่สนามรบเป็นครั้งแรกในสมรภูมิประเทศฝรั่งเศสนี้เอง โดยรถถังแบบมาทิลด้า 2 จำนวน 23 คันถูกส่งมาให้กับกรมรถถังรักษาพระองค์ที่ 7 (7th Royal Tank Regiment) ของอังกฤษพร้อมกับรถถังแบบอื่นๆ อีกจำนวนหนึ่ง

รถถังรุ่นนี้ติดตั้งปืนใหญ่ประจำรถขนาด 2 ปอนด์หรือ 40 มิลลิเมตร สามารถใช้กระสุนเจาะเกราะที่มีอำนาจในการทะลุทะลวงเกราะของรถถังเยอรมันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่ตัวของมันเองก็มีเกราะหนาสูงสุดถึง 78 มิลลิเมตร ทำให้ทนทานต่ออำนาจการยิงของปืนใหญ่ ต่อสู้รถถังของเยอรมันได้ทุกชนิด ยกเว้นปืนใหญ่ขนาด 88 มิลลิเมตรอันลือชื่อ แม้รถถังแบบมาทิลด้า 2 จะมีความเร็วไม่สูงนักเพราะทำความเร็วได้เพียง 24 กิโลเมตรต่อชั่วโมง แต่ก็มีระบบเครื่องยนต์ที่เชื่อถือได้ ความสำเร็จของเครื่องยนต์ของรถถังแบบมาทิลด้า 2 ก็เนื่องมาจากความชาญฉลาดในสายการผลิตรถถังของอังกฤษ ที่ใช้เครื่องยนต์ของภาคเอกชนมาประกอบ นั่นคือการนำเครื่องยนต์ของรถโดยสารประจำทางมาใส่ในตัวรถถัง ทำให้เครื่องยนต์ของรถถังรุ่นนี้มีอะไหล่อย่างเหลือเฟือ ส่วนข้อด้อยของรถถังรุ่นนี้ก็คือ มีขั้นตอนการผลิตแบบโบราณที่ซับซ้อน ยุ่งยาก และต้องใช้แรงงานฝีมือในการผลิตเสียเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ไม่สามารถผลิตได้เป็นจำนวนมากตามความต้องการของกองทัพ จนในที่สุดสายการผลิตของมาทิลด้า 2 ต้องยุติลงในปี ค.ศ. 1943 เพื่อหันไปผลิตรถถังรุ่นใหม่ที่ทรงอำนาจมากกว่าและสามารถผลิตได้เร็วกว่า

ทางด้านรถถังของกองทัพเยอรมันที่เข้าสู่สมรภูมิฝรั่งเศสนั้น ประกอบไปด้วยรถถังแบบพันเซอร์คามพ์ฟวาเกน 1 หรือแพนเซอร์ 1 (Panzerkampfwagen I : Pz.Kpfw. I) รถถังขนาดเบา (Light Tank) รุ่นนี้มีน้ำหนักเพียง 5.5 ตัน มีเกราะหนา 13 มิลลิเมตร ทำความเร็วได้ 40 กิโลเมตรต่อชั่วโมง วัตถุประสงค์ในการผลิตรถถังรุ่นนี้ครั้งแรกนั้นก็เพียงเพื่อใช้เป็นรถถังสำหรับการฝึกพลประจำรถถังเท่านั้น อาวุธประจำรถถังจึงมีเพียงปืนกลขนาด 7.92 มิลลิเมตรจำนวน 2 กระบอก แต่เนื่องจากความขาดแคลนรถถังของกองทัพเยอรมันในแนวหน้าทำให้จำเป็นต้องนำรถถังแพนเซอร์ 1 มาใช้ในการรบไปพลางๆ ก่อน โดย

เยอรมันมีรถถังแบบแพนเซอร์ 1 เข้าสู่สมรรถุมีฝรั่งเศสจำนวนทั้งสิ้น ไม่น้อยกว่า 523 คัน

อย่างไรก็ตามด้วยจุดอ่อนต่างๆ มากมาย ทำให้รถถังรุ่นดังกล่าว กลายเป็นสิ่งล้าสมัยตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 ยังไม่เปิดฉากขึ้น และ ต่อมาในช่วงปลายปี ค.ศ. 1941 รถถังแบบแพนเซอร์ 1 ทั้งหมดก็ถูก ถอนออกจากแนวหน้า เพื่อปรับปรุงให้เป็นปืนใหญ่อัตตาจรหรือใช้เป็น รถสายพานสำหรับติดตั้งปืนใหญ่สนาม โดยได้รับการติดตั้งปืนใหญ่ ขนาด 105 มิลลิเมตรเข้าไปแทนที่ อย่างไรก็ตามยังมีรถถังรุ่นนี้ส่วน หนึ่งถูกส่งไปให้กองกำลังแอฟริกาของเยอรมันที่ทำการรบในสมรรถุมี แอฟริกาเหนือ อันเนื่องมาจากความขาดแคลนยุทโธปกรณ์ของเยอรมัน ในขณะนั้น

รถถังรุ่นต่อมาของเยอรมันคือ รถถังเบาแบบแพนเซอร์คัมพ์ฟวาเกน 2 หรือแพนเซอร์ 2 (Panzerkampfwagen II : Pz.Kpfw. II) รถถังเบารุ่นนี้ มีขนาดใหญ่กว่ารถถังแบบแพนเซอร์ 1 เล็กน้อย คือมีน้ำหนัก 9.5 ตัน ติด ตั้งปืนใหญ่ขนาด 20 มิลลิเมตร ซึ่งพัฒนามาจากปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยาน ทำให้มีอัตราการยิงเร็วสูงถึง 600 นัดต่อนาที แต่มีอัตราการยิงปกติคือ 280 นัดต่อนาที พร้อมทั้งติดตั้งปืนกลขนาด 7.92 มิลลิเมตรแบบ เอ็มจี 34 (MG 34) อีก 1 กระบอก สามารถทำความเร็วได้เท่ากับรถถังแบบแพน เซอร์ 1 คือ 40 กิโลเมตรต่อชั่วโมงและมีเกราะหนา 14 มิลลิเมตร กองทัพอิ เยอรมันใช้รถถังรุ่นนี้ในการกีดขวางตระเวนตรวจการณ์ของหน่วยทหารม้า ลาดตระเวน เนื่องจากมีความเร็วสูง มีเครื่องยนต์ที่มีประสิทธิภาพไว้วางใจได้ อีกทั้งยังถูกผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก โดยเยอรมันมีรถถังรุ่นดังกล่าวใน สมรรถุมีฝรั่งเศสเป็นจำนวนถึง 955 คัน